

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

KANAATİN ÖNEMİ

Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatuhu.

Euẓu bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismiLlāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm.

Ve s-salatu ve s-selamu ‘ala Rasulina Muhammed’in Seyyidi l-evveline vel ahirin.

Meded yā ResūlaLlāh, meded yā Sādāti ‘Ashābi ResūliLlāh, meded yā Meşāyihinā,

Destur Mevlāna Şeyh Abdullāh el-Fa’iz ed-Dağistāni, Şeyh Muhammed Nazım el-

Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sohbe vel hayru fil Cemiyyeh.

Allah ﷻ, meclisimizi mübarek kılsın. Elhamdülillah, Allah Azze ve Celle’nin kullarıyız. Allah ﷻ herkesi yarattı ve ona bir sır verdi. Kimisi doğru yolda, kimisi yanlış yolda. Bu, Allah’ın ﷻ bir sırrıdır. Bazıları, “Neden bu, neden şu?” der. Bu senin işin değil. Allah’a ﷻ şükretmelisin, seni bu yola koydu. Sen şanslı insanlardansın; şanslısın. Allah’ın ﷻ sana verdiği her şeyden memnunsan, şanslısın. Yeterince yiyeceğin, kalacak yerin, başının üstünde bir çatı varsa, bu bir hoşnut; bu, Peygamber Efendimiz’in sallallahu aleyhi ve sellem bir sözdür.

Elbette sen de çalışmalısın, işine bakmalısın. Elinde geleni yapmalısın. Ama daha yüksek bir seviyeye ulaşamazsanız, üzülmez, haline kızmazsınız. Kabul eder ve Allah’a ﷻ şükredersiniz. “القناعة كنز لا يفنى” diye bir söz vardır, “Kanaat, tükenmeyen bir hazinedir.” Sahip olduklarınızı kabul edip onlarla mutlu olmak, tükenmeyen bir hazinedir. Belki bazıları bir hazine bulur, ama o hazine biter veya daha fazlasını isterler.

Bununla ilgili bir hikâye var. Elbette, bu zamanın insanları da - Allah ﷻ tüm insanları aynı yarattı, ancak zamanın ve lüksün, eskiden yediklerinin, eski zamanların lüksünden farklıdır. Çok kolay. En kolay şey lükse sahip olmak ve ona alışmaktır. Zor değil. Bazıları lükse alışmanın kolay olmadığını düşünebilir; çok kolaydır. Ama oldukları şeyi, sahip oldukları şeyi kabullenmek: bu birçok insan için kolay değildir. Bunu kabul etmiyorlar. Ama Allah’ın ﷻ onlara verdiğini görürlerse, kabul ederler, mutlu olurlar ve onlar için hiçbir sorun kalmaz.

Dediğimiz gibi, eski zamanlardaki insanların bugünkü gibi lüksleri yoktu. Bir köyde doğan biri, hayatının sonuna kadar o köyden çıkmaz. Biliyorsunuz, Kıbrıs’ta, büyük denizin ortasındaki bu adada bile, köyden çıkmayan, denizi bilmeyen insanlar var. Denizi görmemişlerdi. Elbette sorunları vardı ama lükse alışkın değillerdi, bu yüzden mütevaziydılar, kabullenmişlerdi, başkalarına veya kendilerine sorun çıkarmıyorlardı.

Bir zamanlar bir padişah veya kral varmış. Sorunları varmış. Elbette, tüm bu saltanatı o yönetiyordu. Ailesiyle, çocuklarıyla, halkıyla, komşularıyla birçok sorunu vardı. Bakmak

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

zorunda olduğu insan sayısı kadar: on kişi birkaç sorun, yüz kişi daha fazla sorun, bin kişi daha fazla, bir milyon kişi daha fazla, daha fazla.

Bu hikayenin dışında. Bugün Arjantin’de Cuma günü ve seçimler var. İnsanlar baş ağrısı çekmek, istediklerini elde etmek için seçimlere giriyorlar. İnsanlar bundan kaçmalı, bunun için değil.

Bu Sultan, veziriyle konuşuyordu ve sarayda dolaşıyordu. Sarayın balkonundan bakıyordu. Bahçesinde çalışan bir adam gördü. Sultan, vezire şöyle dedi. “İnsanlar yüzünden çok stresliyim. Çok fazla sorumluluğum var. Bu krallığı, insanları, şunu, bunu düşünerek geceleri uyuyamıyorum. Şu adama bakın, o mutludur. Üzerinde hiçbir yük yok. Fakir ama mutsuz değil. Mutlu. Her gün çok dinç, çok iyi geliyor.” Vezir, “Çünkü hiçbir şeyi yok. Ona bir sınav yapacağız: Para versek nasıl olur?” dedi. “Tamam.” dedi. Bir kese dolusu altın alıp üzerine “Yüz altın” yazdılar. Bunu gizlice adamın evine atıp “Bu yüz altın, sana bir hediye” diye yazdılar. 99 altın koydular. İçine attılar ve onu izliyorlardı. O gece, bu zavallı adam altınları saydı. “Bu 99.” Ailesini çağırdı. Saydı ama meğer yüz değil 99’muşlar. Hanımı uyandırdı, “Şuna bak. Yüz dediler. Birlikte saymalıyız.” Birlikte saymaya başladılar. Ailesini, çocuklarını getirdi. Hepsini oraya buraya bakıyorlardı, belki bulabilirler diye. Bu yüzden bütün aile bütün gece uyuyamadı. Ertesi gün işe gelemedi. Ondan sonra geç geldi ve padişah onu mutsuz gördü.

Bu, insanların özelliğidir. Sahip olduklarının kıymetini bilmezler. Eksik olanı ararlar. 99 altınları vardır. Belki de hayatları boyunca on altın alamazlar. Hepsine sahipler ve sadece bu eksik parayı arıyorlardı. Gün be gün onu arıyorlardı. Ve belki de hala arıyorlardır.

Kanaanın, kanaatin anlamı budur: Elde ettiklerini kabul etmeli ve onunla mutlu olmalısın. Sahip oldukların sana yetiyorsa, sorun yok. Tarikat, Peygamber Efendimiz’in ﷺ insanlara öğrettiği şey budur. Dünyaya, maddi şeylere değer vermemek. Peygamber Efendimiz ﷺ tüm insanların en cömertidir. Bizim öğretimiz Peygamber Efendimiz’den ﷺ geliyor. Her şeyde O’nu ﷺ taklit etmek. Çoğu zaman aç kalır, günlerce yemek yemezdi. Karnına taş bağlamasıyla bilinirdi. Allah ﷻ ona bir şey gönderdiğinde, “Hiçbir şeyim yoktu, şimdi çok var. Bunu saklamalıyım” diye düşünmezdi. Peygamber Efendimiz ﷺ ertesi güne hiçbir şey bırakmazdı.

Onun için, insanları artık tüm dünyada tek bir kalıba koyuyorlar. “Küresel” diyorlar. Sadece arzularını, nefslerinin mutluluğunu düşünüyorlar. Ahireti, sonraki hayatı düşünmüyorlar. Bu hayat, ahiret için çalışmak içindir. Allah ﷻ size ve insanlara yardım ederse, bunu ahirette bulursunuz. Belki insanlar, “Çok fazla insan yok” diyebilirler. Ama mücevherler de yeryüzünde pek fazla değildir. Kendinizi Allah Azze ve Celle’nin İlâhi Huzuru’nda temiz ve değerli tutun. Allah ﷻ sizi korusun.

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

Ve-min Allahi t-tevfik. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani
27 Ekim 2025/ 05 Cemâziyelevvel 1447
La Consulta Dergahi – Mendoza, Arjantin